

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 13 lipca 2018 r. w sprawie T-786/14: Eleni Pavlikka Bourdouvali i in. przeciwko Radzie Unii Europejskiej i in., wniesione w dniu 21 września 2018 r. przez Radę Unii Europejskiej

(Sprawa C-598/18 P)

(2018/C 427/33)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: A. de Gregorio Merino, E. Chatziioakeimidou, I. Gurov, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Eleni Pavlikka Bourdouvali i in., Komisja Europejska, Europejski Bank Centralny, Eurogrupa, reprezentowani przez Radę Unii Europejskiej, Unia Europejska, reprezentowana przez Komisję Europejską

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku w częściach, w których Sąd oddalił zarzut niedopuszczalności podniesiony przez Radę przeciwko Eurogrupie;
- oraz obciążenie drugiej strony postępowania odwoławczego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W swoim odwołaniu Rada żąda uchylenia zaskarżonego wyroku w częściach, w których Sąd oddalił zarzut niedopuszczalności podniesiony przez Radę przeciwko Eurogrupie. Odwołanie to jest oparte na następujących zarzutach:

- Sąd naruszył prawo uznając, że Eurogrupa jest „organem Unii formalnie ustanowionym na mocy Traktatów”;
- Sąd naruszył prawo, oddalając podniesiony przez Radę zarzut niedopuszczalności, ponieważ nie określił on „uprawnień” przyznanych Eurogrupie na mocy Traktatów;
- Sąd naruszył prawo stwierdzając, że uwzględnienie podniesionego przez Radę zarzutu niedopuszczalności skutkowało „ustanowieniem w ramach systemu prawnego Unii Europejskiej podmiotów, za których działania i zachowania nie ponosiłaby odpowiedzialności Unia Europejska”.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 12 lipca 2018 r. w sprawie T-475/14: Prysmian and Prysmian Cavi e Sistemi/Komisja, wniesione w dniu 24 września 2018 r. przez Prysmian SpA, Prysmian Cavi e Sistemi Srl

(Sprawa C-601/18 P)

(2018/C 427/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszące odwołanie: Prysmian SpA i Prysmian Cavi e Sistemi Srl (przedstawiciele: C. Tesauro, F. Russo, L. Armati, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, The Goldman Sachs Group, Inc., Pirelli & C. SpA

Żądania strony wnoszącej odwołanie

Strona wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;

- uwzględnienie żądań przedstawionych w postępowaniu w pierwszej instancji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

W przypadku gdyby Trybunał postanowił inaczej wnoszące odwołanie odpowiednio wnoszą do Trybunału o:

- skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd.
- rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w pierwszej instancji oraz postępowania odwoławczego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

1. Sąd naruszył prawo, uznając, że art. 20 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾ nie stoi na przeszkodzie temu, by Komisja skopiowała w celach dochodzeniowych zawartość twardych dysków pracowników spółek wnoszących odwołanie, nie badając przy tym ich treści oraz by kontynuowała ich analizę w pomieszczeniach Komisji w Brukseli. Zgodnie z prawidłową interpretacją tego przepisu kontrole mogą być wyłącznie przeprowadzane w pomieszczeniach przedsiębiorstwa, a Komisja może wyłącznie pobierać kopie zapisów, których znaczenie dla sprawy zbadała. Biorąc pod uwagę ingerencję w prawa podstawowe przedsiębiorstw i ich pracowników, praktyki takie jak kopiowanie w celach dochodzeniowych zawartości twardych dysków nie mogą znajdować podstawy w nocie wyjaśniającej, która przyznaje Komisji nieograniczone uprawnienia dyskrecjonalne, ale z poszanowaniem zasady legalności winny być przewidziane ustawą.
2. Sąd dopuścił się naruszenia zasady odpowiedzialności osobistej, pewności prawa i zasady równego traktowania, a także naruszył ciężący na nim obowiązek uzasadnienia, nie biorąc pod uwagę faktu, że przypisanie spółce Prysmian Cavi e Sistemi odpowiedzialności na podstawie ciągłości gospodarczej stanowi wyjątek od reguły, zgodnie z którą odpowiedzialność ponosi osoba prawna zarządzająca przedsiębiorstwem w momencie naruszenia. Jak wszystkie wyjątki podlega on rygorystycznemu stosowaniu i może być uzasadniony wyłącznie w sytuacji, gdy skuteczność reguł konkurencji jest zagrożona. Ponadto Sąd naruszył prawo orzekając, że w niniejszej sprawie nie doszło do dyskryminacji, na tej podstawie, że nie może być mowy o równości w sytuacji niezgodności z prawem, ponieważ przypisanie odpowiedzialności w oparciu o ciągłość gospodarczą jest uprawnieniem przyznanym Komisji.
3. Sąd nie odniósł się do głównego zarzutu strony wnoszącej odwołanie podniesionego w pierwszej instancji, że żadna zasada „terytorium krajowego”, zakładając jego istnienie – co nie miało miejsca – nie mogła wiarygodnie odnosić się do wszystkich odmiennych instancji, o których mowa w decyzji oraz wykazać w sposób wymagany prawem, iż doszło do jednolitego i ciągłego naruszenia.
4. Sąd działał ultra petita i naruszył prawo strony wnoszącej odwołanie do obrony zgodnie z art. 48 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 6 EKPC, rozpatrując siódmy zarzut strony wnoszącej odwołanie podniesiony w pierwszej instancji, dotyczący daty rozpoczęcia kartelu. Sąd w oczywisty sposób błędnie zinterpretował przedstawione mu dowody i zastosował nieprawidłowe kryterium prawne przy ich badaniu. Takie oczywiste przeinaczenie dowodów doprowadziło do wyciągnięcia przez Sąd błędnych konsekwencji oraz do wypracowania błędnego wniosku prawnego, zgodnie z którym Komisja mogła ustalić datę rozpoczęcia naruszenia wpływającego na wymianę handlową między państwami członkowskimi, zgodnie z art. 101 TFUE, na dzień 18 lutego 1999 r.
5. Sąd naruszył zasadę równego traktowania w zakresie, w jakim zatwierdził on ocenę Komisji, zgodnie z którą przydział projektów europejskim producentom w kontekście „wyłącznie europejskiej – (R)” konfiguracji, uzasadniał wzrost o 2 % współczynnika wagi naruszenia (a w konsekwencji „opłaty za przystąpienie do porozumienia”) dla europejskich producentów, podczas gdy nie odnotowano takiego wzrostu w przypadku producentów azjatyckich. Nie można z jednej strony zaakceptować faktu, że zgodnie z decyzją Komisji doszło do jednolitego i ciągłego naruszenia stwierdzonego w oparciu o zasadę terytorium krajowego, polegającą na wzajemnie zależnych konfiguracjach, a jednocześnie zgodzić się z faktem, że aktywne zaangażowanie w jeden lub drugi sposób uzasadnia inny stopień wagi naruszenia uczestników. Nawet jeśli producenci azjatyccy nie byli aktywnie zaangażowani w europejską alokację, jaka miała mieć miejsce, przyczyniali się oni do tej alokacji w stopniu porównywalnym z producentami europejskimi.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).